

A pak že strašidla nejsou

Úlevně jsem se svalil na gauč. To byl zas den! „Kdes byl tak dlouho, Tadeáši?“ zeptal se mě mladší bráška Ben a přisedl si vedle mě. Z kapsy mu čouhala čokoláda, a mě v tu chvíli něco napadlo: „Na hřbitově.“ odpověděl jsem mu ledabyly a čekal, jak to na brášku zapůsobí. Ben vykulil oči: „Kecáš!“ V duchu jsem se zaradoval, že můj plán vychází, a honem jsem Bena přesvědčoval: „Ne, fakt nekecám, ale jestli chceš, můžu ti to povykládat. Jenže zadarmo to nebude. Nehodlám plýtvat svým drahocenným časem jen tak.“ „Stačí čokoláda?“ zeptal se mě Ben skoro až prosebným tónem a honem ji vytahoval z kapsy. Velkoryse jsem ji přijal a pustil se do vyprávění:

„Poflakuju se takhle po hřišti před barákem, tak trochu duchem nepřítomen, když v tom se z okna vykloní maminka a volá: „Tede, skočil bys mi prosím pro konev?“ „Samo mami, už jdu.“ rozběhl jsem se k přístěnku. „Tede, Tede, počkej. Zapomněla jsem ji včera na hřbitově...“ Zarazil jsem se. Hřbitov je až na kraji města. Svezu se trolejbusem, ale... Navenek jsem však nedal nic znát. „Tak fajn. Čau, mami.“ zavolal jsem honem a rozběhl jsem se průjezdem na ulici. V kapse jsem měl stovku, to na jízdenku určitě stačí, tam i zpátky. Bus mi zrovna jel. Naskočil jsem na poslední chvíli do zadních dveří trolejbusu. *Tak fajn, jedu na černo*, pomyslel jsem si. „To se řekne!“ přerušil mě Ben. „Tak chceš to slyšet, nebo ne?“ „Chci.“ „Tak mlč a poslouvej: Když jsem vystoupil u hřbitova, byla už docela tma. Sáhl jsem do kapsy, abych si na cestu posvítit mobilem, ale ten tam nebyl. Pokrčil jsem rameny a začal se rozkoukávat. Došlo mi, že jsem se maminky vlastně ani nezeptal, kde přesně tu konev nechala. Usoudil jsem, že asi poblíž našeho hrobu, protože u kohoutku vedle brány, kde se voda na zalévání nabírala, žádná konev nestála.“

Vydal jsem se teda k hrobu. Potmě. Orientuju se podle světýlek na hrobech a najednou to vidím! Na hrobě vedle našeho někdo sedí. Přes hlavu má kápi dlouhého černého pláště, která splývá přes okraj hrobu. „Hledáš tohle?“ Hlas se ozývá jakoby ze všech stran a já se třesu schovaný za náhrobkem nejbližšího hrobu. Zpod pláště se vysunula mrtvolně bledá ruka svírající konev, pro kterou jsem sem vlastně přišel. „Kdo jsi?“ zakoktal jsem vystrašeně. „Upír.“ hlas duní jako ze dna kamenné hrobky a postava černější než sama tma se pomalu zvedá a tyčí se nade mnou jako hrozivé zosobnění těch nejstrašnějších nočních můr. Náhle se zvedá vítr a plášť v něm vlaje jako mihotavý stín. Poryv větru strhl temné postavě z hlavy kapuci a náhodný paprsek měsíčního světla osvítí dlouhé špičáky. Strachy se mi zastavil dech. V tom se vrhl přímo na mě. Zavřel jsem oči. Je se mnou konec, pomyslel jsem si a očekával náraz. Nic. Několik dlouhých minut jsem nechal oči zavřené. Když jsem je konečně otevřel, nikdo tam nebyl. Vypařil se. Jen ta konev stála na hrobě a vrhala děsivé stíny. Popad jsem ji a letěl pryč, co sem mohl.“

Ben na mne chvíli zíral s vykulenýma očima a otevřenou pusou, a pak se rozběhl do kuchyně: „Mami, mami, Tadeáš potkal upíra! A pak že strašidla nejsou!“ „*Ještěže Ben taky všemu uvěří.*“ pomyslel jsem si a blaženě se zakousl do čokolády, kterou mi tahle historka vydělala, podobně jako už jiné historky mockrát předtím...